

An Eagle Soared to the Heights

An Eagle soared to the heights, up high in the sky
His feet were red and his beak was black,
in his claws a brave youth's hands he grasped.
Eagle, would you give me what you hold? Can you tell me where the body is?
- I cannot give what I hold. The body is over there.
- Make an iron staff and bronze sandals
And take the road, straight, straight down the path.
Over there beyond the mountain and farther on beyond the fir trees
The black birds devour him, the white ones encircle him.
- Eat birds, eat birds, eat the lonely hero,
- the brave sea warrior the honored Akritas,
in war a "Greek hero", in battle like a lion.

Observations and Comments

Frequently heroes remain unburied. Quite often they become victims of birds of prey. This is exactly the fate of the hero of the aforementioned poem.

Akritas battles and sacrifices his life for the liberation of his homeland. The conditions of war are tragic. The bestowing of honors to the great dead man is not possible. His bloody body is found heaped on the ground in some remote place.

Black birds slowly nibble away at his honored body. White birds lament him. And nature, fulfilling the tragic greatness of the moment, offers him her wild flowers. Nearby, and next to the warrior that recollect his glory.

However, the thirty times Hellene cannot remain in oblivion. Divine Providence ponders him. The respectful eagle carries out her request and proceeds like lightning. He descends to earth and tears off the hands from the body of the young hero. Then he takes wing and ascends to the sky.

The poetic image is replete with glory. The eagle with the hands of the hero in his claws, soars like a bright meteor in the sky. The glory and brightness of the hero culminate – reaches its zenith - from the heights, illuminating the horizon above and beyond time.

Nations establish monuments to the Unknown Soldier. At every national celebration, the Unknown Soldier is honored in a variety of celebratory expressions/demonstrations. Composers and poets write and compose verse and musical pieces about him. They are expressions of wonder and gratitude for his precious offering at the altar of a nation.

The popular Hellenic muse does not provide any eulogistic musical note for the "Unknown Soldier". The Pontian muse, in the above referenced poem, offers the finest hymn for the "Unknown Chieftain Akritas". It removes him from anonymity. It makes him renowned with the universal name "Akritas". It sings his praises, describing his tragic splendor.

Άητός πετούσε στά ψηλά

Άητός πετούσε στά ψηλά, ψηλά στά επουράνια,
τά πόδια του ήταν κόκκινα κι είχε τό ράμφος μαύρο,
στά νύχια του, παλληκαριού σφιχτά κρατούσε χέρια.

- Άητέ, μου δίνεις τί κρατάς; Μου λες πούναι τό σώμα;
- Δεν δίνω 'κείνο, πού κρατώ. Τό σώμα πέρα κείται,
- Γιά κάνε σιδερόραβδι καί χάλκινα τσαρούχια
καί πάρε τή στράτα, στρατί, στρατί τό μονοπάτι.

Έκει στό πέρα τό βουνό κι άπ' τό ελάτι πέρα,
τά μαύρα τά πουλιά τόν τρων', τόν τριγυρίζουν τ' άσπρα.
- Φάτε πουλιά, φάτε πουλιά, τόν ήρωα τόν ερ'μο,
- γενναίο θαλασσομάχο κι Ακρίτα τιμημένο,
στον πόλεμο «τραντέλλενας», στή μάχη σάν λιοντάρι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Συχνά οι ήρωες μένουν άταφοι. Πολλές φορές γίνονται βορά στα όρνεα. Αύτη ακριβώς είναι ή μοίρα του ήρωα του παραπάνω ποιήματος.

Μάχεται ο Ακρίτας και θυσιάζει τη ζωή του για την ελευθερία της πατρίδας. Οι συνθήκες του πολέμου είναι τραγικές. Η απόδοση τιμών στο μεγάλο νεκρό δεν είναι δυνατή. Το ματωμένο σώμα του βρίσκεται σωριασμένο σε τόπο ερημικό.

Μαύρα πουλιά τρώνε σιγά-σιγά το τιμημένο σώμα. Άσπρα πουλιά τον θρηνούνε. Και ή φύση, συμπληρώνοντας το τραγικό μεγαλείο της στιγμής, του προσφέρει τ' αγριολούλουδα της. Παραδίπλα, τα δίπλα του πολεμιστή υπενθυμίζουν τη δόξα του.

Όμως, ο Τραντέλλενας δεν μπορεί να μείνει στη λησμονιά. Στοχάζεται γι' αυτόν ή Θεία Πρόνοια. Ευγενής αητός εκφράζει τη βούληση Της και ενεργεί σαν αστραπή. Κατεβαίνει στη γη και αποσπά από το σώμα του παλληκαριού τα χέρια. Έπειτα, φτεροκοπά και ανεβαίνει στους αιθέρες.

Η ποιητική εικόνα έχει μεγαλοπρέπεια. Ο άητός, με τα χέρια του παλληκαριού στα νύχια του, στέκει φωτεινό μετέωρο στους αιθέρες. Μεσουρανεί ή δόξα του ήρωα και ή λάμψη της, από τα ύψη, καταυγάζει τους ορίζοντες, πέρα και πάνω από το χρόνο.

Στήνουν οι λαοί μνημεία για τον άγνωστο στρατιώτη. Σε κάθε εθνική επέτειο τιμούν τον ανώνυμο αγωνιστή με διάφορες γιορταστικές εκδηλώσεις. Γράφουν γι' αυτόν επώνυμοι μουσουργοί και ποιητές νότες και στίχους. Είναι εκφράσεις θαυμασμού και ευγνωμοσύνης για την πολύτιμη προσφορά του στο βωμό το έθνους.

Η ελλαδική δημοτική μούσα δεν δίνει καμιά εγκωμιαστική νότα προς τον «άγνωστο στρατιώτη». Η ποντιακή μούσα, με το ύπ' όσιν ποίημα, προσφέρει τον καλύτερο ύμνο προς τον «άγνωστο πολέμαρχο Ακρίτα». Τον βγάζει από την ανωνυμία. Τον κάνει πασίγνωστο με το γενικό όνομα «Ακρίτας». Ψάλλει τη δόξα του, περιγράφοντας το τραγικό του μεγαλείο.